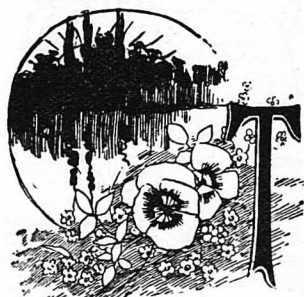

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΜΙΡΕ'ΙΤ ΜΠΡΕΝ

Τ Ο Φ Ε Ι Δ Ι

(Μονέλογος γιά νέο κύριο)

Ο φείδι... Τό καταραμένο φείδι...
πού έγινε αίτία νά διωχτούν ό 'Α-
δάμ κι' ή Εύα από τόν Παράδει-
σο, είνε ή αίτία τής δικής μου
εύτυχίας.

Μάλιστα. Τήν εύτυχία μου τήν
χρωστώ σ' ένα φείδι. Γι' αυτό τό
συμπαθώ, τό συμπαθώ πολύ αυτά
τά έρπετά...

Σάς φαίνεται κρόν σάν... φεί-
δι τό θέμα μου, κυρίες μου; Βλέ-
πω μερικέξ από σάς νά μορρά-
ζουν μέ διασαρέσκεια, γιά νά μήν
πό μέ φρίκη.

Κι' όμως, κυρίες μου... Δέν
μπορείτε νά πητε ότι δέν έχετε
καμιά άπολότως σχέση μέ τά φείδια.
Πρώτα απ' όλα, έπιτοφωτάτέ
μου νά σάς ύπενθυμίσω, ότι ή σεβαστή
σας πρόγονος Εύα δέν έ-
κλεισε τ' αυτιά σας στά γλωσσόλογα
του φείδιου. Κι' από τότε, όλες
ή γυναίκες — συγγόνι, ή παριστάμενες
έδω έξωφρονται — όλες σας,
λέγω, ή γυναίκες, νοιώθετε νά
μοιρομυορίζη κατί στό ρόδινο αυτιά
σας ή γλωσσίσσα του φείδιου.

Κάι όλες σας — μέ συγχωρείτε,
είπα ότι ή παριστάμενες έδω
έξωφρονται — έχετε στη γλωσσίσσα
σας κατί από τό φαρμάκι του
φείδιου.

Δέν μπορείτε ν' άρνηθήτε ότι ό
πρώτος σας δάσκαλος ήταν τό
φείδι.

"Επειτα, κυρίες μου, δέν σάς
προξενεί καί τόση μεγάλη δά
φρίκη ή έπαφή ενός φείδιου. Μάλιστα.
Πολλές από σάς φροείτε στα
χαριτωμένα ποδαράκια σας
ύποδηματάκια από δέρμα φείδιου,
καί κρατά-
τε στα χέρια σας τσάντες από
δέρμα φείδιου πάλι. Πολλές
έπίσης φροείτε στα ώμοφρά
σας χέρια δαχτυλιδάκια καί
βραχιόλια σέ σχήμα
φείδιου.

Ξέρω μάλιστα κάποια από
σάς πού φυλάει όξ πολύτιμο φυλαχτό
μέσα στην τσάντα της, ένα
πικάνισμο φείδιου. Καί ξέρω
άκόμα πώς τό πικάνισμο αυτό
της έχει φέρει μεγάλη
εύτυχία, άκριβώς
δηλαδή εκείνο πού
έπιθυμούσε...

Βλέπετε λοιπόν, κυρίες μου,
ότι κατά βάθος δέν
μισείτε τά φεί-
δια;

Δέν θέλω νά πώ
βέβαια ότι δέν
είνε νά τά
φοβάται κανείς
μερικά
πολύ
μεγάλα
καί
φαρμακερά
φείδια.
'Αλλά
εκείνα
είνε
στά
βουναί
καί
δέν
τά
βλέπουμε.

Τό φείδι,
στό
όποίο
χρωστώ
έγώ
τήν
εύτυχία
μου,
ήταν
ένα
μικρό,
άκακο
φείδάκι
του
άγρου.

Άκούστε
 όμως
τήν
ιστορία
μου,
πού
είνε
κι'
ή
ιστορία
της
εύ-
τυχίας
μου.

"Εγώ,
κυρίες
μου,
δέν
φοβήθη-
κα
ποτέ
μου
τίποτα,
ούτε
τά
φεί-
δια,
ούτε
τά
λουτάρια,
ούτε
τής
τίγρης
άκόμα.
Σάς
τό
βεβαίω.
"Η-
μουν
 όμως
πάντα
πολύ
δειλός
στόν
έρωτα.
Δέν
φαντάζεστε
πώς
δει-
λός.
Και
τί
σύμπτωσης,
νά
έρωτευθώ
μέ
πολύ
δειλή
νέα
έπιση.
Δειλή
δχι
μόνον
στόν
έρωτα.
Αυτή
φοβόταν
καί
τόν
ίσιο
της
άκόμα.
Φαντάζεστε
λοιπόν
πώς
θα
φοβόταν
τά
φείδια.
Εύτυχώς,
κυρίες
μου,
εύτυχώς
πού
φοβόταν
προσάντων
τά
φείδια.
Αυτό
μάξ
έσωσε.

"Ήταν
πολύ
ώμορφη
ή
άγαπημένη
μου.
Μά
γιατί
λέω
έτσι;"
Εί-
νε
πάντα
ώραία.
Και
μάλιστα
τόρα
είνε
πό
ώμορφη
κι'
από
τότε.
Δέν
λέω
πώς
δέν
είστε
ώραίες
κι'
έσείς,
κυρίες
μου.
'Αλλά
πώς
νά
σας
τό
πώς;...
Τέλος
πάντων...
Μπορεί
όλες
σας
νά
είστε
ομοίω-
τες
από
κείνη,
μά
ή
δική
της
ώμορφιά
είνε
άνωτερη
απ'
όλες
τίς
ώ-
μορφίες
του
κόσμου.

Λοιπόν...
Τήν
άγαπούσα
καί
μ'
άγαπούσε,
χρόνια
καί
χρόνια,
κυ-
ρίες
μου.
Μέ
συγχωρείτε,
κύριοι,
πού
άποτεινομαι
όλο
στις
κυρίες.
Αυτό
δέν
είνε
έμποδίζει
νά
μ'
άκούτε
κι'
έσείς.

Λοιπόν,
ήμαστε
κι'
οί
δύο
βαθύτατα
έρωτευμένοι.
'Εγώ
ιδίως
ή-
μουν
τρολλός
μαζί
της.
Τή
νύχτα
μέ
τό
φεγγάρι
άνεβανα
σάν
τόνους
γάτους
στά
κεραμίδια
καί
όνειροπολούσα...
Μολταύ-
τα
δέν
τολμούσαμε
νά
φανερώσουμε
τήν
άγάτη
μαξ
ό
ένας
στόν
άλλο.

Και
τό
χερότερο
ήταν
πό
νύμια
ότι
εκείνη
δέν
μ'
άγατούσε
κα-
θόλου,
ότι
ήταν
περήφανη,
κρούα
κι'
άκατάδεχτη
άπέναντι
μου.
Κι'
έ-
κείνη
πάλι
νύμια
έτι
έγώ
δέν
τήν
άγατώ
καθόλου,
κτλ.
κτλ.

Τί
τρομερή
παρεξήγησις!...
Κι'
δλ'
αυτά
ένώ
τήν
έλάτρευα,
ένώ
μέ
λάτρευε...

Πολύ
κακό
ή
δειλία,
μεγάλο
κακό!...
Λίγο
έλειψε
νά
πάθουμε
ότι
έπαθαν
κι'
οί
δύο
έκείνοι
έρωτευμέ-
νοι
πού
άναφέρει
ό
'Ερφός
Χάινε
σ'
ένα
τραγουδι
του.
Θά
τό
έξ-

ρετε
ίσως.
"Αν
δέν
τό
ξέρετε,
νά
σας
τό
πώ:

Τρελλάινονταν
ό
ένας
γιά
τόν
άλλο
'Αλλά
κανείς
δέν
τόπε
τ'
άλλουνού...
Μ'
έχτρα
καθένας
κύτταξε
τόν
άλλο
Κι'
έχανε
γιά
τόν
άλλονε
τό
νού.
Χωροίτηκαν
στό
τέλος
καί
οί
δύο
Και
βλέπονταν
στόν
ύπνο
τους
μονάχα.
'Ήταν
καρό
κι'
οί
δύο
πεθαμένοι,
'Αλλά
τό
ήξερε
κανείς
τους
τάχα;

"Ετσι
λοιπόν,
παρ'
όλίγο
νά
πάθουμε
κι'
έμείς
τά
ίδια.
Παρ'
ό-
λίγον
νά
πεθάνουμε
από
έρωτα
ό
ένας
γιά
τόν
άλλο,
χωρίς
νά
τό
πούμε
ό
ένας
στόν
άλλο...

"Αλλά...
"Ας
είνε
καλά
τό
φείδάκι,
τό
καϊμένο
τό
φείδάκι.
Πόσες
φορές
δέν
μοιχρόνταν
στά
χείλη
ή
λέξις
'σ'
άγατώ.
Κι'
 όμως
δέν
τολμούσα
νά
τήν
προφέρω...
'Επίσης
κι'
έκείνη
δέν
τολ-
μούσε
νά
μού
δώση
τό
χέρι
της
όταν
τήν
συναυτούσα
σέ
διάφορες
συ-
ναυστροφές.
Και
νομίζαμε
ότι
ό
ένας
άποφείγει
τόν
άλλο
από
άδια-
φορία...
άποστροφή.

Τί
τρομερό!...
Τί
φοβερό!...
Μιά
μέρα,
τέλος,
ή
ώραία
μου
κι'
έγώ
—
έντελώς
τυχαία
—
συ-
ναντηθήκαμε
σέ
μιά
έκδρομή.
"Ήμαστε
 όμως,
όπως
πάντα,
τόσο
δει-
λοί
καί
οί
δύο
μαξ,
τόσο
δειλοί!...

Δέν
ξέρω
λοιπόν
κι'
έγώ
πώς,
βροθήκαμε
έξωφρα
μαζονά
από
τούς
άλλους,
σ'
ένα
άπομερο
μονοπάτι.
'Ήταν
τόσο
ώραία
έκει!
Τά
που-
λιά
κελαϊδούσαν,
τά
φυλλώματα
τόν
δέντρων
ψιθύριζαν,
τ'
άγέρι
φροσούσε
γλακά.

"Ήταν
ένα
μέρος
τόσο
κατάλληλο
γιά
έρωτικές
έξομολογήσεις!...
Και
 όμως...
'Εκείνη
κι'
έγώ
ήμαστε
διαρκώς
δειλοί,
δειλοί...
Περ-
πατούσαμε
όσο
μπορούσαμε
μαζοντέρα
ό
ένας
από
τόν
άλλο.
Κι'
έ-
ξωφρα...
'Ενα
φείδι,
ένα
χαριτωμένο,
μικρό,
λυγερό
φείδάκι,
πρό-
βάλε
μέσα
από
τά
φυλλώματα.

'Ανέβαινα
σάν
τούς
γάτους
στά
κεραμίδια
καί
όνειροπολούσα...

Μόλις
τό
είδε
ή
άγαπημένη
μου,
έβγαλε
μιά
κραυγή
τόθου
κι'
έπε-
σε
στην
άγκαλιά
μου,
τραυμάζον-
τας:

— Άγάτη
μου,
άγάτη
μου,
σώ-
σε
μέ!...
Σώσε
μέ.
Λατρεία
μου...
Ψυχή
μου!...

Κατασυναγερμένος,
έσφιξα
τήν
άγαπημένη
μου
στην
άγκαλιά
μου,
ψιθυρίζοντας:

— Μή
φοβάσαι,
άγάτη
μου,
ό-
νερό
μου!

— Τό
φείδι!...
Θά
μάξ
θανα-
τώση,
άγαπημένε
μου!...

— Καλύτερα,
άγάτη
μου,
καλύ-
τερα
νά
πεθάνουμε
μαζί,
φώς
μου.

Λέγοντας
τά
λόγια
αυτά,
τή
φί-
λησα
στό
όρατο
της
κόκκινο
στό-
μα.
Και
μέ
χείλη
τροφιμάμενα
μέ
φίλησε
κι'
έκείνη.

"Ω,
Θεέ,
τί
μέθη!...
"Ω,
τί
εύ-
τυχία!...

Αυτό
ήταν
τό
πρώτο
μαξ
φιλί,
ή
πρώτη
μαξ
έξομολόγησις,
οί
άρα-
θόνες
μαξ...
Τό
καϊμένο
τό
φείδι
είχε
έξαφανιστεί.
Δέν
είχε
φανερί
παρά
μόνο
γιά
νά
μάξ
οίξη
τόν
ένα
στην
άγκαλιά
του
άλλου.
Και
τί
νά
σας
πώ
πειά;...
Μου
φαίνεται
ότι
τό
φείδι
αυτό
θά
είνε
άσφαλώς
άπόγονος
του
φείδιου
έκείνου,
πού
έρωξε
τήν
Εύα
στην
άγκαλιά
του
'Αδάμ.
Μέ
τή
διαφορά
πώς
οί
πρωτόπλαστοί
έχασαν
έκτος
τόν
Πα-
ράδεισο,
ένώ
ή
άγαπημένη
μου
κι'
έγώ
κερδίσαμε
τήν
'Εδέμ,
τήν
εύ-
τυχία,
τούς
όρανοίς,
μέ
όλα
τά
έφρα
τούς
πατόματα!...

Πέστε
μου
λοιπόν,
δέν
έχω
δικνο
νά
λέω
πό
χρωστώ
τήν
εύ-
τυχία
μου
σ'
ένα
φείδι;

Και
ξέρετε;
'Ως
γαμήλιο
δώρο
γιά
τήν
αρθραβωνιαστική
μου,
πα-
ράγγειλα
σέ
κάποιο
χρυσολό,
ένα
διαμαντοστολισμένο
βραχιόλι
σέ
σχήμα
φείδιου.
Τό
σύμβολο
του
έρωτος...
της
εύ-
τυχίας,
κυρίες
μου
καί
κύριοι
μου...

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΝΑ ΕΞΕΡΟ ΦΥΛΛΟ

Μιά
μέρα,
πού
περπατούσα,
είδα
μπρός
στά
πόδια
μου
ένα
ξερα-
μένο
φύλλο
λουλουδιού,
πού
είχε
 όμως
ένωδιά
μαγευτική.

"Εξαιρη,
τό
πληρα
καί
τό
μυρίστια
παράφορα.

— Γιά
πέξ
μου,
του
είπα,
έσθ
πού
μυρίζεις
τόσο
ώραία,
είσαι
τρι-
αντάφυλλο;

— Όχι,
μού
άποκρίθηκε,
δέν
είμαι
τριαντάφυλλο.
"Εξησα
 όμως
λίγον
καρό
κοντά
σ'
ένα
τριαντάφυλλο
καί
σ'
αυτό
χρωστώ
τήν
ώ-
μορφη
μυρωδιά
πού
έχω...

Σ α α δ η.